

Batolecí období až rané dětství (přibližný věk 2 až 4 roky)

Teorie a důkazy naznačují, že malé dítě umí vytvářet velmi konkrétní kognitivní reprezentace pozorovatelných znaků self (např.: „Umím abecedu; umím počítat; umím rychle běhat, bydlím ve velkém domě.“). Damon a Hart to označují jako „kategoriální identifikace“, ve kterých malé dítě chápe self pouze jako oddělené, taxonomické atributy, jenž mohou být fyzické (např.: „Mám modré oči.“), aktivní (např.: „Hraju si s míčem.“), sociální (např.: „Mám dvě sestry.“) nebo psychické (např.: „Jsem šťastný.“). Case tuto úroveň označuje za „mezivztahovou“, v níž si malé děti mohou vytvářet základní spojení ve formě oddělených struktur sledů událostí, které jsou definovány z hlediska fyzických dimenzí, behaviorálních událostí nebo aktivit. Nedokáží však zkoordinovat dvě takové struktury zčásti proto, že omezení pracovní paměti brání malému dítěti podržet v mysli několik prvků zároveň.

Fisherova formulace je velmi podobná. Tyto počáteční struktury označil jako „samostatné reprezentace“. Takové struktury se od sebe velmi liší, protože kognitivní omezení v této fázi činí dítě neschopným integrovat jednotlivé reprezentace do koherentního **sebeobrazu**. Projevem této **jáské-struktury** je neschopnost připustit, že můžeme mít protikladné vlastnosti, například „dobrý“ a „špatný“ nebo „hodný“ a „zlý“. Děti také popírají, že by mohly prožívat zároveň dvě emoce, jak stejného (například zuřivý a smutný), tak i opačného (například veselý a smutný) emočního náboje, což vede k nerealistickému vnímání emočního prožitku sebe i druhých.